

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 402/06-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. novembra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť O. Š., P., vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a základných práv podľa čl. 46 ods. 1, 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 157/2006 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 8 C 729/2000) a jeho rozsudkom sp. zn. 8 C 729/2000 z 26. januára 2005 v spojení s postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 102/2005 a jeho rozsudkom sp. zn. 5 Co 102/2005 z 24. mája 2006, za účasti Okresného súdu Trenčín a Krajského súdu v Trenčíne, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť O. Š. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. októbra 2006 doručená sťažnosť O. Š. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie čl. 12

ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základných práv podľa čl. 46 ods. 1, 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 157/2006 (pôvodne vedenom pod 8 C 729/2000) a jeho rozsudkom sp. zn. 8 C 729/2000 z 26. januára 2005 v spojení s postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 102/2005 a jeho rozsudkom sp. zn. 5 Co 102/2005 z 24. mája 2006.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti v krátkosti opisuje genézu a priebeh súdneho sporu, v ktorom sa ako žalobca domáhal, aby okresný súd uložil „*odporcovi SBD P.*“ (ďalej len „žalovaný“) povinnosť uhradiť mu finančnú sumu 36 440,47 Sk.

Okresný súd však 26. januára 2005 jeho žalobu v časti o zaplatenie 19 633,08 Sk zamietol a vo zvyšnej časti, v ktorej išlo o položky, ktorých správnosť vyúčtovania bola sporná a bolo potrebné vykonať rozsiahle dokazovanie, vylúčil vec na samostatné konanie. Krajský súd 24. mája 2006 rozsudok okresného súdu v merite veci potvrdil, výrok o trovách konania zmenil a odvolanie proti výroku o vylúčení časti žaloby na samostatné konanie odmietol.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že postupom okresného súdu, ktorý podľa sťažovateľa rozhodol len „*na základe svojho názoru a nie skutočností - čím porušil svoje povinnosti - narušil dôveru súdu - konal zaujato a s klientelizmu - porušil platné zákony - nerešpektoval Čl. 12 ods. 4 Ústavy SR...*“ v konaní, ktoré prebieha už 8 rokov, došlo k porušeniu jeho označených základných práv. Sťažovateľ ďalej poukázal aj na konanie krajského súdu, ktorý „*protiprávne*“ potvrdil rozhodnutie okresného súdu „*aniž by jednotlivé položky overil*“, čím bol sťažovateľ podľa jeho názoru finančne poškodený.

S prihliadnutím na uvedené skutočnosti sťažovateľ v návrhu výroku rozhodnutia (petite) sťažnosti žiadal, aby ústavný súd vyslovil, že: „*Zrušenie obidvoch rozsudkov okr. a kraj. súdu v Trenčíne v plnom rozsahu, okrem toho, že nemusím platiť trovy a poplatky - prípadne mi prisúdiť čiastku 19.633,08 Sk - o ktorú ma súdy poškodili. Ďalej*

požadujem uhradiť čiastku 80.000 Sk za prietahy v súd. konaní - nakoľko potom táto čiastka sa vyšplhá až nad 100.000 Sk - lebo súd v predmetnej veci vlastne zo svojej viny - znovu začína - i keď veci nerozumí! Súdny nerespektovali náš návrh a žiadosť, aby sa fin. čiastky overovali za každý rok zvlášť k vôli prehľadnosti - čo urobili de facto neprehľadné - narobili chaos a moju osobu značne protiprávne poškodili. Preto moja sťažnosť a žiadosť sú dôvodné a v súlade so zákonom!“

Zároveň požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní o jeho sťažnosti pred ústavným súdom poukazujúc na svoju zlú finančnú, sociálnu a zdravotnú situáciu, argumentujúc, že aj v konaní pred všeobecným súdom „*bol zbavený súd. trov a oslobodený od súd. poplatkov*“, a „*domnieva sa, že to platí aj pre túto sťažnosť*“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy

podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 12 ods. 4 ústavy „Nikomú nesmie byť spôsobená ujma na právach pre to, že uplatňuje svoje základné práva a slobody“.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy každý, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy má každý právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1, 2 a 3 ústavy

a) K sťažovateľom namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetnou sťažnosťou sťažovateľ napadol postup a rozhodnutie okresného súdu, ako aj postup a rozhodnutie krajského súdu. Avšak vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať rozhodnutie okresného súdu, pretože jeho

rozhodnutie preskúmal v dôsledku odvolania sťažovateľa krajský súd. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti (teda vo vzťahu k rozhodnutiu okresného súdu) odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu. V súvislosti s namietaným porušením označeného základného práva je z ústavného hľadiska pre ústavný súd podstatné a určujúce len preskúmanie rozsudku krajského súdu z 24. mája 2006 (obdobne napr. III. ÚS 135/04, IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, II. ÚS 132/06).

Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04).

Ako už bolo uvedené, okresný súd 26. januára 2005 rozhodol tak, že sťažovateľovu žalobu v časti o zaplatenie 19 633,08 Sk zamietol, zaviazal ho nahradiť žalovanému trovy konania a žalobu v časti o zaplatenie 16 807,39 Sk vylúčil na samostatné konanie. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol 24. mája 2006 takto:

„Odvolací súd odvolanie žalobcu proti výroku o vylúčení časti žaloby na samostatné konanie odmieta.

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej potvrdzuje.

Výrok rozsudku súdu prvého stupňa o trovách konania mení tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznáva.

Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.“

Z prerokovávanej veci zo skutkových zistení súdu prvého stupňa, ktoré odvolací súd nespochybnil, vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou z 3. augusta 1998 (neskôr zmenenej) domáha od žalovaného zaplatenia sumy 36 440,47 Sk z dôvodu vydania bezdôvodného obohatenia ako preplatku na nájomnom a službách spojených s užívaním bytu za roky 1997 až 2002. Prvostupňový súd na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, *„že žaloba sťažovateľa je v časti o zaplatenie sumy 19 633,08 Sk nedôvodná z dôvodu,*

že na strane žalovaného nedošlo k bezdôvodnému obohateniu získaním majetkového prospechu bez právneho dôvodu“.

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku okresného súdu a odkázal na toto odôvodnenie v celom rozsahu ako na vecne správne a ďalej uviedol, že:

„Celkovo súd prvého stupňa správne zamietol žalobu za uvádzané nároky v sume 19 633,08 Sk z toho dôvodu, že sa domáhal od žalovaného vrátenia preplatkov v tejto výške napriek tomu, že ich v skutočnosti nezaplatil. Nemohlo teda dôjsť na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu, nakoľko o tomto by sa dalo uvažovať jedine za predpokladu, že by žalobca jednotlivé platby, tak ako sa domáha ich vydania, žalovanému aj zaplatil.

Rozdiel medzi žalovanou sumou 36 440,47 Sk a sumou, ktorá bola zamietnutá (19 633,08 Sk) predstavuje sumu 16 807,39 Sk. V tejto časti súd prvého stupňa žalobu vylúčil na samostatné konanie s poukazom na tú skutočnosť, že ide o položky, u ktorých je sporná správnosť ich vyúčtovania a bude potrebné vykonať rozsiahle dokazovanie na preukázanie správnosti tohto vyúčtovania.“

Preto krajský súd vzhľadom na tieto skutočnosti napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v merite veci potvrdil.

Ústavný súd konštatuje, že zo skutočností, ktoré sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, nevyplýva žiadna možnosť porušenia uvedeného základného práva, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a sťažovateľ neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali záver o porušení jeho práva na súdnu a inú právnu ochranu. Sťažovateľovi súd neodoprel spravodlivosť, ibaže jeho odvolaniu nevyhovel. Ústavou zaručené právo na súdnu a inú právnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy pritom neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho ani účelovo chápať tak, že jeho naplnením je vyhovieť všetkým procesným návrhom účastníka konania (napr. II. ÚS 4/94, I. ÚS 8/96).

Obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu a inú právnu ochranu za predpokladu, že sú splnené procesné

podmienky súdneho konania. Zmyslom tohto základného práva je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúca povinnosť súdu vo veci konať a k jeho porušeniu by mohlo dôjsť iba v tom prípade, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby.

Preto bolo potrebné sťažnosť aj v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

b) K sťažovateľom namietanému porušeniu čl. 46 ods. 2 ústavy

Ústavný súd konštatuje, že čl. 46 ods. 2 ústavy je na napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, ktoré nerozhodovali vo veci sťažovateľa podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, t. j. podľa ustanovení upravujúcich správne súdnictvo, zjavne neaplikovateľný, a z toho dôvodu je sťažnosť v tejto časti zjavne neopodstatnená pre neexistenciu priamej súvislosti medzi namietanými skutočnosťami a základným právom, porušenie ktorého sťažovateľ namietal (napr. I. ÚS 44/03).

c) K sťažovateľom namietanému porušeniu čl. 46 ods. 3 ústavy

Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených aj v čl. 46 ods. 3 ústavy možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú. Takýmto zákonom je (s účinnosťou od 1. júla 2004) zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) a (do 30. júna 2004) zákon č. 58/1969 Zb. Takýto prístup zodpovedá doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu (napr. II. ÚS 71/04).

Pokiaľ okresný súd rozhodol vo veci sťažovateľa tak, ako je to už uvedené, a krajský súd toto rozhodnutie potvrdil, vykonali tým svoju právomoc, ktorá vo všeobecnosti vyplýva z čl. 142 ods. 1 ústavy, osobitne tiež zo zákona č. 757/2004 Z. z. o zmene a doplnení niektorých zákonov a z Občianskeho súdneho poriadku.

Výkonom tejto právomoci však oba súdy nemohli v žiadnom prípade zasiahnuť do základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy. Napadnutý postup okresného súdu

a krajského súdu nemá žiadnu vecnú súvislosť s týmto základným právom a ani nevytvára žiadnu prekážku pre uplatnenie tohto základného práva za splnenia predpokladov ustanovených zákonom č. 514/2003 Z. z.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy označenými postupmi okresného súdu a krajského súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy

Ako už bolo uvedené, sťažovateľ namietal zbytočné prietahy v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 18 C 157/2006 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 8 C 729/2000), keď uviedol, že „*súd robí prietahy*“ a „*vec trvá bez výsledku už 8. rokov*“, čím podľa sťažovateľa „*tu bol hrubo porušený čl. 48 ods. 2 Ústavy SR*“.

Keďže ústavným súdom bolo už v danej veci právoplatne rozhodnuté nálezom č. k. I. ÚS 132/02 z 26. februára 2003, z dôvodu prekážky *res iudicata* sa ústavný súd v danom prípade zaoberal iba priebehom konania po decembri 2002, teda úkonmi okresného súdu vykonanými po období, ktoré už bolo vyhodnotené uvedeným nálezom ústavného súdu.

Pri skúmaní opodstatnenosti sťažnosti, ktorou sa namieta porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, prihliada ústavný súd na to, že odmietnuť sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú možno okrem iného v prípade, keď zistí, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré možno kvalifikovať ako zbytočné prietahy podľa uvedeného článku ústavy (napr. II. ÚS 199/02, I. ÚS 197/03, IV. ÚS 296/04).

Z vyžiadaného spisového materiálu, resp. zo zisteného priebehu konania, ústavný súd môže poukázať iba na jedno obdobie krátkodobej nečinnosti okresného súdu, a to od 23. decembra 2002, keď bol okresnému súdu vrátený predmetný spis z ústavného súdu, do 5. mája 2003, keď okresný súd nariadil termín pojednávania na 25. jún 2003, ktoré predstavuje viac ako 5 mesiacov. Je pravdou, že okresný súd 24. septembra 2003 z dôvodu krátkodobej práceneschopnosti zákonnej sudkyne zrušil nariadený termín pojednávania na 29. september 2003, avšak už 28. októbra 2003 nariadil nový termín pojednávania na 8. december 2003. V súvislosti s uvedeným ústavný súd upriamuje pozornosť aj na svoje ďalšie rozhodnutia, v ktorých opakovane vyslovil, že „Ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe nemusí ešte zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (I. ÚS 42/01, III. ÚS 91/04). Na kratšie obdobia nečinnosti všeobecného súdu ústavný súd spravidla prihliada len vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili celkovú dĺžku súdneho konania (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01).

Ústavný súd zistil, že postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 157/2006 (pôvodne vedenom pod 8 C 729/2000) od doručenia spisového materiálu z ústavného súdu (23. december 2002) do podania novej sťažnosti ústavnému súdu (11. októbra 2006) nemožno na základe skutočností uvedených v sťažnosti považovať za taký, ktorý by bolo možné kvalifikovať ako porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Preto ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v tejto časti považoval za zjavne neopodstatnenú a z týchto dôvodov ju odmietol.

3. K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 4 ústavy

Podľa sťažovateľa okresný súd mu spôsobil ujmu na právach aj v zmysle čl. 12 ods. 4 ústavy, pretože „*neuznal a ani nezisťoval skutkový stav a neakceptoval (...) námietky podložené dokladmi a rozhodol len na základe svojho názoru a nie skutočností*“.

Nevyhnutnou podmienkou konania ústavného súdu o individuálnej sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy je vznesenie relevantných námietok zo strany sťažovateľa spočívajúcich v uvedení skutočností svedčiacich o porušení jeho základných práv alebo slobôd rozhodnutím, opatrením, procesným postupom, príp. inou aktivitou alebo nečinnosťou konkrétneho orgánu verejnej moci (orgánu štátnej správy, územnej alebo záujmovej samosprávy, súdu, atď.).

Pokiaľ takéto konkrétne skutočnosti v argumentácii sťažovateľa obsiahnuté nie sú, ústavný súd sťažnosť odmietne (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Pri predbežnom prerokovaní tej časti sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie čl. 12 ods. 4 ústavy rozsudkom okresného sp. zn. 8 C 729/2000 z 26. januára 2005, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ neuviedol žiadne relevantné námietky, z ktorých by bolo možné vyvodit' súvislosť namietaného porušenia označeného článku ústavy s predmetom sťažnosti a ani bližšie kvalifikovane nekonkretizoval, v čom podľa neho spočíva tvrdené porušenie.

Ústavný súd k námietke sťažovateľa, že okresný súd „*neuznal a ani nezisťoval skutkový stav*“, pripomína, že podľa svojej konštantnej judikatúry nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné

a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 124/04, IV. ÚS 290/04, II. ÚS 49/05).

Ďalej ústavný súd vo svojej judikatúre vychádza z toho, že zásada uvedená v čl. 12 ods. 4 ústavy je jedna z ústavných direktív, ktorá nemôže byť zásadne priamo aplikovateľná v individuálnych záležitostiach bez konkrétneho vyjadrenia dopadu diskriminujúceho postupu štátneho orgánu na základné právo alebo slobodu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (m. m. II. ÚS 123/02). Z týchto dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako je to uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Pretože ústavný súd odmietol sťažnosť ako celok, bolo už bez právneho významu, aby rozhodoval o sťažovateľovej žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ako aj o ďalších nárokoch uplatnených v jeho sťažnosti.

Ústavný súd napokon pripomína, že nemá právomoc rozhodovať o začatí disciplinárneho konania proti sudcom všeobecných súdov, ako ani o vzniknutej škode, tak ako to požaduje sťažovateľ v závere sťažnosti, keď uvádza, že by obe sudkyne „*mali byť disciplinárne potrestané a zaviazané nahradiť veškerou škodu!*“.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. novembra 2006